

[Elisabeth Bruun Olesen]

Man kan godt spørge sig selv: er det overhovedet realistisk? Kan man lovgive om den slags ting? Det vil vi godt være med til at lovgive om, men vi mener, at dybest set kan arbejdsgiverne kun tvinges ved, at man sætter magt bagved. Derfor støtter VS de aktioner, som basisårsklubberne tager initiativ til for at få nogle flere praktikpladser, både over for offentlige og over for private arbejdsgivere, for som sagt: de 200 pladser inden for det offentlige, der står nævnt i regeringens plan, er et latterligt lille antal. Det vil jeg godt have lov at sige, til trods for at undervisningsministeren nu vil komme op og belære mig om, at 200 er bedre end ingenting. 200 er latterlig lidt inden for det offentlige.

Den del af SFs forslag, som vi umiddelbart er mindst begejstret for, er tankerne om, at Arbejdsgiverernes Elevrefusion skal dække lærlingenes løn i den periode på anden del, hvor de arbejder, altså er i praktik. Vi mener, at det er et skridt væk fra den overenskomst-mæssige ligestilling med svendene, VS arbejder for, og hvis man giver dem løn på den måde, vil man samtidig gøre lærlingelønnen mere sårbar over for statslige indgreb, sådan som vi f.eks. har set det, da man indførte løntrykkercirkulæret for unge på beskæftigelsesprojekterne.

Lilli Gyldenkilde (SF):

Ja, det er jo god skik at sige tak for behandlingen, når man går op og skal samle en debat op, og det vil jeg så starte med at gøre, selv om det er begrænset, hvor meget vi har at takke for:

Jeg vil godt indledningsvis sige, at når vi har genfremsat dette forslag sammen med en lang række andre forslag, så er det, fordi det var SFs bud på, hvordan en ungdomspakke skulle se ud. Af lidt uransagelige årsager er det, som blev indleveret umiddelbart efter valget, først kommet til behandling nu. Det var simpelt hen vores bud på at komme ind noget tidligere i en diskussion om at få konkretiseret tingene, for vi taler altid meget bredt om ungdomsarbejdsløsheden, og hvor det er, vi skal sætte ind; i en meget bred sammenhæng konkretiserer vi lidt.

Her har vi prøvet at komme med en række kommentar tilbud på, hvordan vi forestiller os, at man kan gøre noget, og så er det klart, at

vi bliver en smule beskæmmet, når vi fornemmer i nogle af ordførertalerne, at vi skal klandres lidt for vore motiver. Jeg skal senere vende tilbage til, hvad hr. Poulsgaard sagde. Selvfølgelig er vores motiver de samme som alle andres herinde, netop at vi må se at få klaret dette her.

Jeg er da glad for, at undervisningsministeren ikke var mere afvisende, end at han sagde – efter at have fortalt os, at det var en gentagelse – at på længere sigt er det muligt, at vi bliver nødt til at gøre noget i denne retning, hvis ikke tingene klares af. Sådan opfatter jeg det, ministeren siger. Så har det jo værdi, at vi har fremsat dette forslag den ene gang efter den anden, for det siver jo ind rundt omkring, at en undervisningsminister siger, at hvis ikke der kommer gang i de her ting, så må vi altså gøre noget, der ligner det. Det er jeg altså ikke utilfreds med at ministeren siger.

Jeg er selvfølgelig heller ikke utilfreds med – det ved undervisningsministeren også udmærket – at vi stort set har støttet, hvad det har været muligt for os at støtte af forslag om flere uddannelsespladser til unge mennesker, og vi har rost regeringen, fordi den er kommet med forslag til flere uddannelsespladser. Det, vi har, skal vi sige riset regeringen lidt for, er, at der har været for få arbejdspladser i det. Der er mange unge, der er så vidt, at det er arbejdspladser, det handler om, og vi har selvfølgelig kritiseret regeringen for, at der ikke har været nok af dem. Vi har ikke andet end rost regeringen for uddannelsespladserne, men vi har haft det problem, at det ikke altid har været lige nemt at få øje på dem, og det har vi stadig væk et lille problem med, men nu får vi forhåbentlig via de forslag, vi her er kommet med, lidt mere gang i debatten om det og kan få udrædningsarbejdet i gang.

Det, der har været gennemgående i de bemærkninger, der er kommet ikke mindst fra regeringspartierne og for den sags skyld også fremskridtspartiet, er, at det hellige, almindelige erhvervsliv nok skal klare denne sag. Det har vi set indtil nu, at det gør det altså ikke. man er nødt til at bruge en slags gulerod og en slags pisk for at komme i gang med noget af det her, og det er det, vi kan gøre herinde. Det er da rigtigt, som en af ordførerne sagde: vi kan jo lovgive lige så tosset vi vil; hvis